

Лубок

Був собі в однім пустім місці хутор невеличкий. В хуторі жила сім'я одна, і невеличка: був там старесенький дід да син його жонатий - звався він Нечипір, да ще не дуже великий син од Нечипора. Дід був зовсім без моці: ходючи він згинався уже дуже, голова у його була біла-біла, мов молоком облита, а робити - дак зовсім нельзя було йому, бідному. Нечипору се було дуже не по нутру; йому усе хотілося, щоб батько що-небудь да робив. Надумався Нечипір да й каже: "Згублю я батька, годі йому жити! Мені і так приходитьсь гірко жити да хліб добувати".

Прийшла зима. Нечипір достав з гори предовгий да широкий луб, узяв свого сина да й каже батькові старому: "Ходімо, тату, в поле; годі тобі жити! Ні сам не будеш мучитись, ні нас не будеш мучити". І повели старого батька. Почувши річ таку, батько тільки заливався гіркими слізами - більш нічого. Довіз Нечипір діда до дуже глибокого яру, посадив його, старесенького, на лубок, що приніс з собою, спустив на нім батька у самий низ да й каже: "Прощай тепер, тату! Не поминай нас лихом!" І вже хотів іти додому, аж внучок того діда і каже батькові: "Тату! Возьми ж лубочок з собою". - "А нащо він? Нехай там застається". - "Як нащо? Адже як будеш і ти такий старий, як дід мій, то й я тебе посадив би на той лубок та й спустив би".

Тоді Нечипір хопився за висок: "Дурний, дурний я! Що зробив! Спасибі ж тобі, сину, що ти дурного батька на ум та на разум наставив!" І швидче кинувся у яр, взяв батька старого з собою, попросив у його опрощення і став кормити до самісінької смерти, щоб і його діти не покидали.